

Králové zinkových plechů

Na střeše bylo nemálo obložení ze zinkového plechu. Pro takovou práci byla nutná nejvyšší odbornost. Plech se musel složit, přesně ustříhnout, mořidlem očistit a potom svařit. Také dopředu počítat s dilatačními spoji na strategických místech. Ze dvojice, kterou jsem zaměstnával, měl být odborníkem na tuto práci Kantor. Čím víc jsem ho pozoroval, jak nasává z plechovek, jak škobrtá o tašky, jak zatlouká hřebíky nakřivo a řeže fošny šejdrem, tím víc jsem pochyboval o dovednosti takového klempíře. Mé obavy se potvrdily, když se Kantor rozhodl „pro změnu“ na chvíli nechat práce na střeše a opravit oplechování komína. Celý den holýma rukama bojoval s kusem plechu. Nakonec jsem se odhodlal položit mu pár otázek:

- Vy nemáte ohýbačku?
- To je na nic, to nepotřebuju.
- A jak to teda tvarujete?
- Rukama a kladivem.
- A před svařováním nemoříte kyselinou?
- A na co? Poslyšte, pane Tanner, já se ve své práci vyznám. To já jsem dělal pobočku banky Crédit Lyonnais na hlavní... Víte, na té, co se kříží s ulicí Republiky.
- Tam jste taky svařoval kempingovým vařičem?
- Ne, zapalovačem. Že jo, Pierrot? Tu Lyonskou banku jsem dělal zapalovačem.

A Pierrot se smál. I Pedro se mohl potřhat smíchy. A já, zničený, zdeptaný a skleslý, jsem to celé pozoroval. Na odchodu jsem ještě vrhl poslední pohled na spodek komína, Kantorovo veledílo. Bylo to něco mezi Césarovou mačkanou plechoplastikou a Calderovou mobilní sochou.....

Předpověď

Byl jsem čím dál tím nervóznější. Už několik týdnů nespadla jediná kapka vody. Nebe k nám dosud bylo milostivé/ nás dosud šetřilo, ale bylo jasné, že změna počasí musí přijít. Každé ráno jsem se díval na internetu na stránky Météo France, abych věděl, jak bude dalších pět dní. Těm brigádníkům nahoře nějaké obavy ani nepřišly na mysl. Nic na přikrytí, ani kousek plachty, vůbec nic.

- Když je takhle, můžete být v klidu.

V klidu jsem byl o to míň, že Météo France zveřejnila speciální varování před silnými bouřkami a vichřicí, které mají nad Toulouse přijít v pátek odpoledne.

- Teď už přestává legrace. Je nezbytně nutné, abyste do víkendu dovezli plachty a hlavně aby ty zinkové okapy už byly hotové. Jinak nám celá tahle část střechy nateče dovnitř.
- Co se tak stresujete, pane Tanner. Zrovna včera jsem říkal Pedrovi: Ten Pan Tanner je furt ve stresu.
- Je kvůli čemu, když čtu předpověď počasí a vidím, jak vypadá střecha.
- Ale déšť hlásili na pátek. A vůbec, meteorologové jsou troubové.

Předpovídají počasí a škrábou se při tom v zadku. Pokud jde o mě, vůbec

bych se nedivil, kdyby v pátek nepadla ani kapka.

Rádio vyřvávalo na dva kroky od nás, Pedro svařoval jak uměl, a Pierre, celý hrdý na svou poslední repliku, si mě změřil sebejistým a pohrdavým pohledem, načež se vrátil ke své hromadě tašek. Z transistoru se ozval moderátor: „A já jsem kdo? “

Očekávání

Ten týden jsem žil v těch nejhorších obavách. Pedro se s pozinkovanými plechy trápil víc a víc a výsledek byl hotová katastrofa. Všechno se vlnilo, všechno bylo šejdrem. Do každého svaru by člověk strčil ruku a krom toho všechny při sebemenším tlaku povolovaly. Když jsem Pedrovi přednesl výčet všech těchto nedodělků, odbyl mě odpovědí, že to ještě není hotové, že má zatím ty díly jen poštelované a až to dokončí, všechno bude tip top. Nezbývalo mi, než tomu věřit a doufat, že se stane nějaký zázrak. Na postoji odborníka na plechy se však něco změnilo. Matně tušil, že jen pomocí své pokrývačské imidže a chlapské arogance takové lhůty nemůže zvládnout. Začal jsem u něj pozorovat první známky živočišného strachu, a to mě děsilo. Každý den jsem pečlivě studoval předpověď. Pokaždé opakovali totéž – v pátek přijde konec světa.

Vichřice

Čtvrteční večer se podobal předvečeru před bitvou. Na střeše se pracovalo dlouho a v dost tíživé atmosféře. Zinkové okapy vypadaly žalostně, obložení komína vykazovalo prapodivné úhly, nic nebylo rovně, nic netěsnilo, a Pierre, jat neurčitými obavami, pokládal tašky jednu za druhou. Ještě než ti dva banditi odešli, požádal jsem je, aby následujícího dne nezapomněli přinést ty plachty.

– Stejně nebude pršet, odpověděl suše Pedro.

V pátek ráno Météo France vydala čerstvou výstrahu potvrzující pro pozdní odpoledne předpověď silné vichřice s bouřkou. Zprávu jsem oznámil pokrývačům a ti na to nic neřekli.

– Máte plachtu?

Pedro ukázal na hromadu ještě zabalených plachet u paty jednoho komína. Bylo horko k zalknutí, 37 nebo 38 stupňů, ani lísteček se nehnul a tašky pálily. Navzdory napětí, které každou hodinou rostlo, rádio ječelo stejně jako za těch nejkrásnějších dnů. Kolem čtvrté hodiny se nebe na západě zatáhlo a na obzoru se objevil pás temných mraků. V tu chvíli zazvonil Pedrovi mobil. Tvář mu zesinala a zmohl se jen na „aha“ třikrát po sobě. Pak se obrátil na mě:

– To byl můj bratr, volá mi z Agen, prohnala se tam vichřice. Vypadá to dost špatně. Smršť a šílený víchř, bralo to střechy a rvalo stromy.